

8. Εξομολογήσομαι σοι, Κύριε, εν ὅλη καρδία μου, διηγῆσομαι πάντα
τὰ θαυμάσιά σου.

Α. Τὸ ζω- ο- δό- χον σου μνή-μα αι μυ-ρο-φό- ροι Γυ-ναί-κες

ο- δυ- ρό- με-ναι κα- τέ- ε- ε- λα-βον Κύ-ρι-ε β.

καί μύ- υ- υ- ρα βα-στά-ζου-σαι

τὸ Σώ- μά σου τὸ ἀ-χραν-τον μυ-ρί-σαι ε- πε-ζή-τουν

εύ-ρον δέ φω- το- φό-ρον Ἀγ-γε-λον

εν τῷ λί- θω κα-θή-με-νον

καί πρὸς αυ- τὰς φθεγ-γό-με-νο-ον και λέ-γον-τα. β.

Τί δα-κρύ-ε-ε- τε τὸν ει πλευ-ράς πη-γά-σαν-τα

τῷ κό- σμω τήν ζω- ῆν

τί ε- πι-ζη-τεί- τε ὡς-περ θνη-τόν

ἐν μνή-η- η- μα-τι τό-ον Ἀ-θά-να-τον

δρα-μού-σαι δέ μά- αλ-λον

α-παγ-γεί-λα-τε τοῖς αυ- τού Μα-θη-ταῖς

τῆς αυ-τού εν-δό- ξου Ἀ- να-στά-σε-ως

τὴν παγ- κό- ο- ο- σμι- ον χαρ-μο-νήν β.

εν ἡ καὶ η-μάς Σω-τήρ φω-τί-σας

δώ-ρη-σαι ι-λα-σμόν καὶ τὸ μέ-γα ἐ- λε-ε- ο- ος.